Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25953
Copyright: Admont, Benediktinerstift

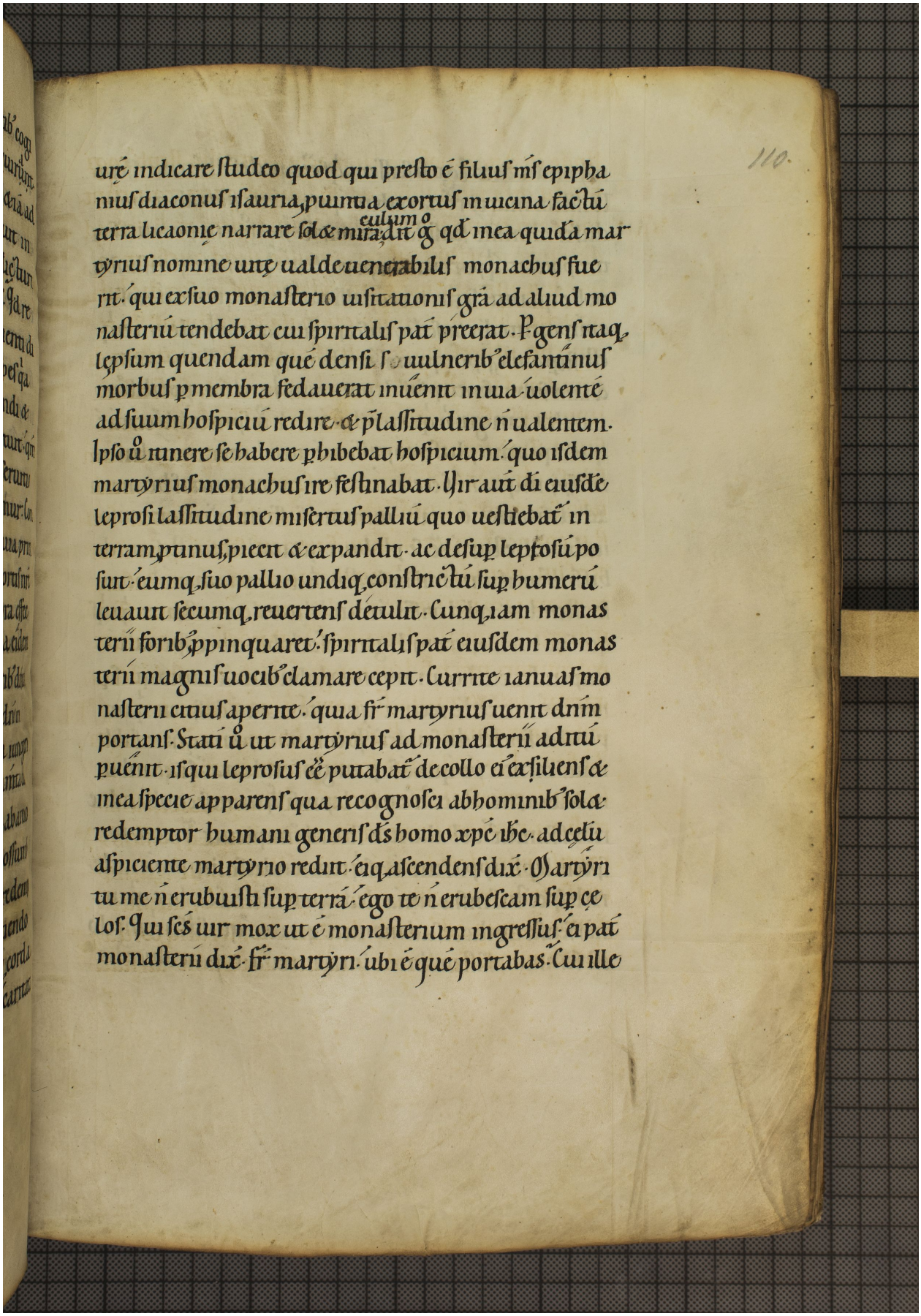

110.

ure indicare studeo quod qui presto e filius m̃s epipha
nius diaconus isauria, puntia exortus in uicina fac̃tu
terra licaonie narrare solet mira, dit g qd̃ mea quida mar
tyrius nomine ure ualde uenerabilis monachus fue
rit. qui ex suo monasterio uisitationis grã ad aliud mo
nasterium tendebat cui spiritalis pat̃ preerat. P gens itaq;
lepsum quendam que densis uulneribus elefantinus
morbus p membra fedauerat inuenit in uia uolente
ad suum hospicium redire. a plassitudine n̄ ualentem.
ipso u̅ tunere se habere pbibebat hospicium. quo isdem
martyrius monachus ire festinabat. Ipse aut di eusde
leprosi lassitudine misertus pallium quo uestiebat in
terram, prunus, pieeit a expandit. ac desup leptosu po
suit. eumq, suo pallio undiq, constrictu sup humeru
leuauit secumq, reuertens detulit. Cunq, iam monas
terii foribus ppinquaret. spiritalis pat̃ eusdem monas
terii magnis uocibus clamare cepit. Currite ianuas mo
nasterii eius aperite. quia fr̃ martyrius uenit dnm
portans. Statim u̅ ut martyrius ad monasterii aditu
puenit. isqui leprosus e putabat decollo ei exsiliens a
mea specie apparens qua recognosci abhominib̃ sola
redemptor humani generis ds homo xpe ihe. ad celu
aspiciente martyrio redit. eiq, ascendens dix. O martyri
tu me n̄ erubuisti sup terra. ego te n̄ erubescam sup ce
los. Qui sc̃s ut mox ut e monasterium ingressus. ei pat̃
monasterii dix. fr̃ martyri. ubi e que portabas. Cui ille